

глава четиринайста

Изгодно приятелство

Понеже това стана в Норт Хемптън, единственият начин да се отговори на такова бедствие стана разширената дарителска кампания.,„Риболов в името на една велика цел“, както я наричаха местните жители и която започна да развива дейността си с пълна сила. Събранието започна на площада пред кметството, където Тод Хатчинсън се ръкуваше с присъстващите и обещаваше активна подкрепа от страна на държавните и местни фондации за изчистване на замърсената вода. Все още нямаше официално обяснение какъв е съставът на загадъчната океанска субстанция. Учените продължаваха да недоумяват какво точно е това.

Разбира се, братята Гарднър бяха основни спонсори на инициативата. Предполагаше се, че Бран ще успее да се върне и да произнесе реч, но полетът му беше отложен. Така ролята на домакин на събитието се падна на Килиан.

– Благодаря на всички, които успяха да дойдат днес тук – започна той, въодушевено приветствайки всички присъстващи. Килиан изглеждаше мъжествено красив и сериозен в светлината на прожекторите. Той прочисти гърлото си и продължи. – Норт Хемптън е особено място и ние трябва да го запазим такова. То означава много за мен и за моето семейство. Зная, че семейство Гарднър дълго време не бяха тук, но дори аз, връщайки се в Норт Хемптън макар и за кратко, го смятам за свой роден дом. – Килиан се оказа красноречив и трогателен. Не спираше да говори за тясната историче-

ската връзка на семейството му с околността, за доброволно вложените средства за пречистването на крайбрежните води и колко много са помогнали на онези, чието препитание е свързано с океана.

Придружена от майка си и сестра си, Фрея също присъстваше. Толкова голяма беше бедата, стоварила се върху Норт Хемптън, че дори Ингрид отстъпи от антиобществената си позиция, а Джоана пое ангажимент да помага с каквото може. Фрея усещаше, че майка ѝ жадуваше да приложи магията си и да възстанови крехкия екологичен баланс в района, но наложената Забрана все още ѝ пречеше. Беше впечатлена от и думите на Килиан, макар че не искаше да си го признае.

– Какъв нафукан идиот! – прошепна тя на сестра си.

Ингрид удивено я изгледа, поразена от страстните ѝ думи.

– Ами... Мисля, че той произнесе много мила реч. Какво имаш против него? Всеки път, когато се спомене името му, ти изглеждаш като... – и Ингрид направи кисела физиономия, имитирайки изражението на Фрея.

– Нищо подобно! – промърмори Фрея. – Забрави! Смятай, че нищо не съм казала. – Наистина не желаше да говори за Килиан. Вместо това направи една обиколка из стаята и говори с кмета, който не изглеждаше добре – имаше изморен вид, а под очите му се виждаха тъмни кръгове.

– Тази неприятност ли не ви дава да спите? – попита Фрея.

– Да. А и в последно време ме мъчи безсъница. Докторът ми предписа сънотворно, но то изобщо не помага.

Фрея по-внимателно се вгледа в него и веднага забеляза следите от направената магия, в която разпозна работата на Ингрид. Сестра ѝ беше направила заклинание срещу изневяра, което скриваше „сексуалната история“ на клиента, защото магията на двете сестри взаимно се неутрализираха. Фрея се надяваше, че жената на Тод знае какво прави, защото малките възелчета „на верността“, които сестра ѝ връзваше, съвсем не бяха шега.

Фрея продължаваше да броди сред насъбралите се хора, старейки се да избегне една евентуална среща с Килиан на

всяка цена. Нямахме какво да му каже, а и не искаше отношенията им да стават все по-объркани, отколкото са в действителност. Не го беше виждала от онзи ден в бара, когато течаха първите репортажи от природното бедствие. И когато го видя, застанал до нея и изчакващ реда си за шведската маса, тя му се усмихна вежливо и сложи един плодов шиш в чинията си. За съжаление се оказа, че плановите на Килиан бяха други – този път той имаше да ѝ казва много неща.

– Видях ви – прошепна той на ухото ѝ. Беше се доближил толкова много, че дъхът му накара косъмчетата по кожата ѝ да настръхнат. – Онази нощ. Пред камината.

Значи не грешеше. Той ги *беше* видял. Фрея почувства как страните ѝ почервенияват.

– Ти беше просто *потресаваща*.

– Спри! – почти изсъска тя. – Просто спри!

– Зная, че онази нощ ти мислеше за мен. Усещах го. И това ме накара да сляза долу – продължи той. Признай, че мислеше за мен, когато той...

– Килиан! Моля те, не тук!

– А къде? – бързо я попита той.

– Никъде! – Фрея поклати глава и се огледа, за да се убеди, че никой не е обърнал внимание на разговора им. Ингрид с мрачно лице следеше с поглед красавецът-детектив Мат Нобъл, който разговаряше с младата ѝ колежка, прегърнал я през раменете. На близката до тях маса забеляза Джоана, която ядеше еклери с блажено изражение на лицето. Всъщност, детективът беше единственият, който се усъмни във възможността Фрея да работи в бар „Норт Ин“, позовавайки се на скоро завършеното ѝ средно образование (номерът с подправената шофьорска книжка при него не беше минал).

– Казвам ти същото, което ти казах и тогава – това няма да се повтори – прошепна Фрея.

– Но ти всъщност искаш това да продължи! – настойчиво възрази Килиан.

– Не! Не го искам!

Да, те правиха любов по време на годишното ѝ парти... не, всъщност се чукаха. В мига, в който той затвори и заключи вратата зад себе си, Фрея се нахвърли върху него, разкъсвайки дрехите му, подтиквана от желанието си да докосне голата му кожа. Това отне и последните ѝ капчици воля, за да не изкрещи в момента, в който дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ. А когато я притисна към умивалника и нахлу в нея, тя беше толкова открита и така гладна за него. А после..., а после, когато видя красивото му лице отблизо и ѝ се прииска за заплаче. В отговор той отново я целуна и те се чукаха пак, но вече по-бавно и без бързане, наслаждавайки се на всеки миг. И това беше още по-прекрасно от първия път...

Стига толкова! Сега можеше да мисли трезво. Предупреди го, че между тях всичко е приключило, че е направила грешка. След което избяга от партито, без да се обади дори и на годишника си.

Фрея знаеше, че не е идеална и че никога няма да може да твърди, че е такава. Но знаеше и че никога не би направила нещо, с което да нарани човека, когото обича с цялото си сърце. Това беше една грешка, нещастен случай, предсватбени колебания или собствените ѝ проблеми със спомените. Измина много време, откакто в животът ѝ присъстваше съпруг... Но сега тя беше настроена твърдо и решително. Обичаше Бран и един допуснат миг (или два, ако трябваше да бъде честна) на слабост с Килиан не трябваше да променят това. Всъщност, този миг не променяше нищо.

– Килиан, аз трябваше да ти се обадя и да говорим. Извинявай, че не го направих. Мога само да повтора същото, което ти казах онази вечер. Не зная какво ме прихвана. Не бях на себе си и това доведе до онова ужасно недоразумение.

Килиан сложи върху чинията ѝ сочна и съблазнителна ягода.

– Наричай го както искаш и... знаеш къде да ме намериш – и той пъкна в джоба ѝ ключ. – Ключът е от моя „Дракон“, закотвен от другата страна на острова. И не се притеснявай, Бран никога не ходи там. Ще те чакам всяка нощ тази седмица. Ако не дойдеш до неделя, повече няма да ти досаждам.

И преди Фрея да успее да му отговори, се обърна и бързо се изгуби в тълпата.

– Извинявай! Какво интересно пропуснах – чу тя в този миг гласа на Бран. Най-накрая се появи! Изглеждаше уморен и изтощен от пътуването. – Аукционът започна ли? – попита той и взе плодовото шишче от чинията ѝ, след което го погълна парченце по парченце. – Толкова съм гладен! Остана ли някаква храна?

– Сега ще видим – отвърна Фрея и го целуна по бузата. Усещаше ключа в джоба си тежък и горещ като нажежен метал.

глава петнайста

Определено дива магия

Роклята ѝ стягаше в талията и Джоана едва дишаше в старомодния си корсет. Това беше основателната причината, поради която пропускаше всевъзможните партита и вечеринки – презираше тесните дрехи. Дали беше игра на въображението ѝ или роклята ѝ е с няколко размера по-малка, отколкото помнеше. Боляха я краката и се чудеше на себе си как, по дяволите, позволи на Фрея да я уговори да обуе обувки с високи токчета? Беше приятно да се види, че ужасното бедствие обедини общността на Норт Хемптън. Макар че безпокойството и несигурността още се усещаха във въздуха. Не се знаеше какви ще са последствията от природния катаклизъм и как това ще се отрази върху местната икономика – не само на риболова, но и на множеството местни ресторанчета, специализирани изключително върху морските блюда. И това, че никой не го споменаваше, беше позорно и го превръщаше в още една болезнена тема. А последствията вече се усещаха – вместо разпространените летни рибни морски продукти, основният специалитет се беше превърнал в а-ла-сучно пиле.

Джоана си беше взела довиждане с дъщерите си. Фрея беше изчезнала нанякъде с Бран, а Ингрид стоеше на масата, обкръжена от своята библиотекарска кохорта. Напусна парти-то и се отправи към вкъщи. Градският площад се намираще на няколко преки от началото на плажа, докато домът ѝ бе почти на брега на океана. Беше чудесна лятна вечер. Обраслите с трева дюни караха тази част на брега да изглежда много по-уе-

динена, отколкото останалата плажна ивица. Едва можеше да различи далечните звуци на партито, което остави зад гърба си, когато стъпи на пясъка. Свали обувките си и ги понесе в ръка, наслаждавайки се на топлината на пясъчинките под краката си. Тя все още се излъчваше от земята, от което ходилата ѝ се чувстваха прекрасно. Сякаш вървеше по мраморна пътека с подово отопление – такава, каквато имаше само в разкошните вани на най-люксоznите хотели.

Високите дюни оформяха коридор, където можеше да остане сама с рева на океана и с крясъка на чайките. Но тази вечер цареше пълна тишина. Вълните бяха спокойни, а чайките – отлетели. Може би именно сребристорсивата неизвестна маса е причината те да замлъкнат. Джоана погледна в далечината и повърхността на океана ѝ се стори по-тъмна от нормалното. Сякаш това, което ставаше в дълбините му, изсмукваше блещукането на водата. Океанът изглеждаше мъртъв и пуст; по-черен от небето над него.

Съжали, че не носеше дъждобрана си, когато я връхлетяха първите капки, понесени вятъра. Вече не чуваше какво става на площада – навсякъде се носеше грохотът на разбиващите се вълни. Джоана спря и погледна към мястото вляво от нея, все още оградено с жълта полицейска лента. Беше се пооръфала, оставена на поривите на силния вятър още от януари, когато един любител на ранното бягане откри на брега телата на Бил и Маура. Не беше близка с тях, но споделяше привързаността на двойката към разходките по брега. Срещаше ги обикновено вечер, разхождащи се сред дюните. Понякога ги виждаше качени на най-високия връх на някоя от тях, заглеждани в океана или любувачи се на звездното небе. Джоана внимателно заобиколи ограденото място, проследявайки жълтата лента с периферното си зрение.

Пясъкът по края на водата беше студен и мокър и затова тя предпочете да върви през дюните. Тръгна нагоре, усещайки гъстата тревата под краката си, както и убождането на сухите стъбла. Най-накрая стигна до върха и пред нея се разкри прекрасна гледка. Можеше да види всичко – от остров Гарднър

и имението „Феър Хейвън“ до фара, който Бран възстанови. Джоана реши да си почине за няколко минути и седна направо на земята. Пръстите ѝ неволно се обвиха около едно от мъртвите изсъхнали стъбла. Мразеше да вижда мъртви неща, затова се изненада, когато стръкчето в ръката ѝ започна да се съживява, да се налива със сок и да променя цвета си – от сребристо до искрящо зелено, и да се възвръща към живот. Но какво става? Беше абсолютно уверена, че не е направила нищо, с което да го съживи. Напълно очарована проследи как зеления цвят залива дюната като вълна и възвръща към живот изсъхналите растения. Захвърли стръкчето и с удивление проследи разкошната гъста трева – беше мека, приятна и висока.

Вече се беше засмяла, когато усети внезапно гъделичкане по тила, което я накара бързо да се завърти. Около нея тревата продължаваше да се разраства и да се извива нагоре във всички посоки. Но сега зеленото сякаш придоби по-тъмен оттенък, все едно тъмна сянка покри дюните. Растенията се виеха яростно около нея и това нямаше нищо общо с магията ѝ, ако случващото се въобще се дължеше на нея. Обърна се с намерението да си тръгне, но не успя да направи и крачка, когато някой силно я блъсна в гърба и я събори на земята. Звездите избледняха, тъмнината обгърна тялото ѝ, а тревата се обви около гърлото и гърдите ѝ. Зелените стръкове вече не бяха меки и сочни, а твърди и груби. Джоана се бореше с нея, но напразно. Тревата я обвиваше плътно и стегнато като усмирителна риза, обездвижваше крака ѝ и притискаше гърдите ѝ. Усещаше как зелената маса я притиска надолу, изтласквайки въздуха от дробовете ѝ. Тогава изкрещя и чу как ехото отговори от пустинния бряг. Събранието беше останало много назад и звуците бяха станали съвсем недоловими.

Хвана най-близките до главата си стъбла и стискайки ги, изрече заклинание, което не беше използвала от много дълго време. Но думите още работеха и мрежата от трева около главата ѝ започна да изчезва. Тя отново видя звездите, а стръковете отново започнаха да изсъхват пред очите ѝ. Отдръпваха се и орediaваха също като косата на старец.

Каквото и да беше събудило тревата за живот, вече го нямаше – тя отново си беше сива и изсъхнала както преди. Джоана не беше сигурна дали растенията са реагирали така на нейното присъствие или нейната магията е нарушила хармонията им. Разбира се, Норт Хемптън беше точно това място, където такива неща можеха да се случат, поради разположението му почти на границата, свързваща двата свята. Ингрид беше споменала мимоходом една сутрин, че е забелязала сивата маса в душите на хората от града. Джоана имаше намерение да я изучи, но се бе увлякла с поредния ремонт, а после и с Тайлър. За щастие момченцето се възстанови от ушната инфекция и се върна към старите си привички – да реди влакчетата си в редица, да бяга в кръг и да отказва да яде всичко, което не е сандвич с риба тон.

Джоана се укори, че е допуснала да се разсее, защото постоянната бдителност беше от ключово значение за запазването на защитата на Норт Хемптън. Изправи се и тръгна надолу, мачкайки стъблата на мъртвата трева, докато се насочваше към плажа. Първо бяха мъртвите птици, а сега и това. Нещо ново и странно се беше появило, някакво зло, което се бе заселило в града.